

Lekcja 9

4 marca

Duch Święty i Kościół

Tekst biblijny: J 17,17-21

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie natchnionych przez Ducha Świętego zasad jedności Kościoła. Odkrywanie powiązania między osobistym poświęceniem dla Chrystusa, Jego Słowa i misji a jednością Kościoła.

Odczucie: Doświadczenie postawy pokory wobec innych i podporządkowania prawd *Pisma Świętego* jako podstawy jedności.

Działanie: Postanowienie pozwolenia Duchowi Świętemu na wykorzenienie egoizmu w imię ważniejszej sprawy - jedności Kościoła.

Plan nauczania

I. Poznanie: Zrozumienie zasad jedności.

A. Jaka jest rola Ducha Świętego w prowadzeniu do jedności Kościoła?

B. Jak nasza osobista jedność z Chrystusem prowadzi do jedności Kościoła, ciała Chrystusowego?

C. Dlaczego *Biblia* i zasady wiary odkrywają tak istotną rolę w jednoczeniu Kościoła?

II. Odczucie: Zachowywanie jedności.

A. Jak nasze postawy wpływają na jedność Kościoła?

B. Jakie postawy sprzyjają jedności, a jakie jej szkodzą?

C. Dlaczego nie jest możliwe doświadczenie jedności w Duchu Świętym bez wierności naukom Słowa Bożego?

III. Działanie: Praktykowanie jedności.

A. Czego zasady wymienione w Dz 2,41-47 uczą nas o jedności w naszych zborach?

B. Jak możecie skuteczniej stosować te zasady w waszym zborze?

Podsumowanie: Kiedy odpowiadamy na napomnienia Ducha Świętego i pozwalamy Jezusowi być naszym Zbawicielem i Panem, postawa pychy i egoistycznego wywyższania się ustępuje miejsca pokorze i uległości. Słowo Boże staje się naszym przewodnikiem, a służba i wydawanie świadectwa - naszą pasją. Jedność jest wynikiem nawrócenia serc opartego na Słowie Bożym oraz zaangażowania w służenie Chrystusowi.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Ef 1,22-23; 2,19-22.

Klucz duchowego rozwoju: Jedną z najważniejszych funkcji Ducha Świętego jest składanie świadectwa o Jezusie i przynoszenie Mu chwały (J 15,26; 16,14). Duch Święty przekonuje o grzechu, uświadamia nam potrzebę Zbawiciela i objawia niezrównane piękno Chrystusa. To On pociąga nas do Chrystusa. To przez moc Ducha Świętego nasze serca zostają zmienione i przez Niego jesteśmy prowadzeni do Kościoła Chrystusowego. W swojej wielkiej modlitwie wstawienniczej zapisanej w J 17 Chrystus żarliwie modlił się o jedność swojego Kościoła.

Zjednoczeni z Chrystusem - Głową Kościoła - jesteśmy zjednoczeni ze sobą nawzajem w tym samym Duchu. Jak części ciała są połączone w widzialną jedność, tak ludzie należący do Kościoła Chrystusowego są połączeni przez Ducha Świętego w jedną społeczność. Paweł posłużył się metaforą ciała w odniesieniu do Kościoła. Jest to mocna ilustracja jedności, jakiej Chrystus pragnie dla swego ludu.

Tylko dla nauczyciela: Obie ulubione ilustracje Kościoła stosowane przez apostoła Pawła - ciało i budowla - wymownie świadczą o ścisłej jedności wierzących. Za sprawą Ducha Świętego „już nie jesteście obcymi i przychodniami, lecz współobywatelami świętych i domownikami Boga, zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus, na którym cała budowa mocno spojona rośnie w przybytek święty w Panu” (Ef 2,19-21). Wyobraź sobie wspaniałą świątynię zbudowaną z kamieni starannie dopasowanych do siebie nawzajem. Wyobraź sobie piramidę zbudowaną z wielkich kamiennych bloków, z których wiele waży ponad dwie tony. Każdy blok doskonale pasuje do następnego, tak iż nie można wsunąć między nie nawet kartki papieru. Paweł opisuje Kościół Boży jako budowlę, której kamieniem węgielnym jest Chrystus. Poszczególne elementy tej budowli są tak dopasowane przez Ducha Świętego, iż nic nie może stanąć na przeszkodzie jedności wyznawców. Każdy chętnie i z pokorą spełnia swoją rolę. Wszyscy są zjednoczeni przez Ducha Świętego w Bożą świątynię wiecznej prawdy. Wspólnie oddają chwałę Bogu i świadczą o pięknie Jego prawdy.

Otwarcie dyskusji: W *Liście do Efezjan* apostoł Paweł używa dwóch swoich ulubionych metafor przedstawiających jedność Kościoła Chrystusowego - metafory ludzkiego ciała i metafory świątyni. Dlaczego Paweł wybrał właśnie takie symbole? Co jest takiego w ludzkim ciele, iż jest ono dobrą ilustracją jedności? Pomyśl o różnych funkcjach organizmu. Oczy zdecydowanie różnią się od uszu i nosa. Stopy funkcjonują inaczej niż dłonie. Skoro ciało jest metaforą ilustrującą bardziej odmiennosc niż jednakowość, to jak pomaga to nam zrozumieć pojęcie jedności? Jak możemy być zjednoczeni pozostając odmienni? Na czym polega różnica między jednością a jednakowością?

Pytania do dyskusji

1. Jak zdefiniowałbyś jedność? Co jest podstawą jedności w Kościele?
2. Dlaczego apostoł Paweł użył metafory ciała i budowli dla zilustrowania jedności? Czy któryś z tych symboli byłby kompletny bez drugiego? Jeśli nie, to dlaczego nie?
3. Jaką rolę odgrywa Duch Święty w jedności Kościoła?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Choć chrzest jest symbolem jedności z Chrystusem w Jego śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu, to jest także symbolem jedności z Kościołem Chrystusa (Dz 2,41; 1 Kor 12,13). Przy chrzcie Duch Święty wzmacnia i wyposaża wierzących do służby w Kościele Chrystusa (Dz 2,38-39). Zjednoczeni z Chrystusem przez chrzest, jesteśmy zjednoczeni ze sobą nawzajem przez Ducha Świętego w ciele Chrystusowym. Jesteśmy ochrzczeni w Chrystusa, Głowę, oraz Kościół, Jego ciało. Jak ciało składa się z różnych części mających różne funkcje i przyczyniających się do dobra całego ciała, tak Kościół składa się z różnych osób, mających różne dary i przyczyniających się do zdrowego funkcjonowania i życia Kościoła.

Chrzest jest jednoczącym elementem. Sprawia, że ludzie z różnych kultur, grup etnicznych i języków tworzą wspólnotę z Chrystusem i Jego Kościołem.

Komentarz biblijny

I. Jedność Kościoła (przeczytaj Dz 2,41-47; 1 Kor 12,13).

Dzieje Apostolskie to jedna z najbardziej poruszających ksiąg biblijnych. Wbrew wszelkim przeciwnościom Kościół nowotestamentowy rozwijał się żywo. Z niewielkiej grupy wylęknionych wierzących w Dz 1 Kościół rozrósł się tak, iż stał się istotną siłą w imperium rzymskim. W dniu Pięćdziesiątnicy przyłączyły się do Kościoła trzy tysiące osób (Dz 2,41). Sprawozdanie mówi, że wkrótce potem ochrzczonych zostało kolejne pięć tysięcy mężczyzn (Dz 4,4), nie licząc kobiet i młodzieży. W Dz 6 czytamy, że „słowo Boże rozszerzało się, wzrastała też bardzo liczba uczniów” (Dz 6,7 BT).

To intensywne głoszenie ewangelii wytworzyło silną reakcję ze strony rzymskich władz, ale nawet prześladowania nie zahamowało rozwoju Kościoła. „Ci, którzy się rozproszyli, szli z miejsca na miejsce i zwiastowali dobrą nowinę” (Dz 8,4). Rozwój ten miał charakter międzykulturowy. Korneliusz, rzymski setnik, został ochrzczony wraz z całą rodziną. Etiopski dostojnik przyjął Chrystusa. Lidia, żona z Tyatry, została ochrzczona w Filipinach. Rzymski naczelnik więzienia przyjął ewangelię. W basenie Morza Śródziemnego zbory były zakładane i rozrastały się (Dz 9,31).

Co spowodowało tak szybki rozwój? Jakimi czynnikami posłużył się Duch Święty, by prowadzić Kościół w takiej jedności, iż wywarł on tak istotny wpływ na ówczesny świat? W Dz 2 znajdujemy ważne wskazówki dotyczące jedności Kościoła wczesnochrześcijańskiego. Przestuduj uważnie te zasady wymienione w wersecie 42: „I trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach”.

Ci nowotestamentowi wierzący byli zjednoczeni wiarą w prawdę *Pisma Świętego*. Zasady wiary są elementem jednoczącym Kościół chrześcijański. Ponadto wierzący byli zjednoczeni we wspólnocie, modlitwie i nabożeństwie. Duch Święty prowadzi nas do jedności, gdy modlimy się razem, razem oddajemy cześć Bogu i cieszymy się wzajemnie wspólnotą. Ta jedność w Chrystusie i zasadach wiary oraz wspólnocie prowadziła do poświęcenia w misji i służbie. „Ich nadzieje nie były już nakierowane na osiągnięcie ziemskiej wielkości. Byli jednomyślni, mając »jedno serce i jedną duszę« (Dz 2,46; 4,32). Chrystus napelniał ich myśli, a szerzenie Jego królestwa było ich dążeniem. Umysłem i charakterem stali się podobni do Mistrza, a ci, którzy na nich patrzyli, »poznali ich też, że byli z Jezusem« (Dz 4,13)” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 27).

Do rozważenia: Kościół nowotestamentowy rozwijał się szybko, gdyż wierzący byli w pełni oddani Chrystusowi, zjednoczeni w wyznawaniu biblijną prawdę i poświęceni w Bożej misji ratowania zgubionych. Wspólna organizacja kościelna łączyła ich w jedność. Zamiast konfliktów mieli zwycięstwa, zamiast osobistych niechęci - pełną pasji wizję ratowania zgubionych. Jakich zasad może nas nauczyć Duch Święty na podstawie jedności Kościoła wczesnochrześcijańskiego i jak może to wpłynąć na współczesny Kościół? Jak my i nasze zbory możemy skorzystać z zasad jedności, o których mówi lekcja tego tygodnia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Poprowadź uczestników lekcji do praktycznej dyskusji o tym, jak osiągnąć jedność w zborze. Jak zbor może zachować prawdziwą biblijną jedność pomimo tego, że składa się z ludzi o różnym pochodzeniu, mających różne poglądy i zapatrywania? Jak elementy jedności wskazane w *Dziejach Apostolskich* mogą funkcjonować w naszych czasach? Omów rolę każdego z tych pięciu podstawowych czynników jedności: (1) kierownictwo Ducha Świętego; (2) oddanie Chrystusowi; (3) wierność *Pismu Świętemu*; (4) wspólnota; (5) zaangażowanie w wydawanie świadectwa i służbę.

Pytania do zastosowania

1. Jak jedność Kościoła może się stać duchowym priorytetem dla każdego z nas?
2. Co Kościół może zrobić, by mocniej zaakcentować potrzebę jedności?
3. Jak wasza klasa szkoły sobotniej może umacniać jedność waszego zboru?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Duch Święty jednoczy a nie dzieli. Kiedy Kościół jest rozrywany konfliktami i sporami, zazwyczaj nie jest to dzieło Ducha Świętego. Natchnione przez Ducha Świętego Słowo Boże jest podstawą wszelkiej jedności. Kiedy poszczególne osoby zajmują teologiczne stanowiska nie oparte na Słowie Bożym, powodując podziały w Kościele, możemy być pewni, że Duch Święty ich nie prowadzi. Duch Święty prowadzi do przekonania o osobistym grzechu, osobistym obowiązku, umacnia jedność, objaśnia *Pismo Święte* i inspiruje nasze świadectwo w zgubionym świecie.

Zadania

1. Przemysł w nadchodzącym tygodniu, co znaczy stwierdzenie, iż „jedność z Chrystusem jednoczy nas ze sobą nawzajem”. Czy w twoim zborze jest ktoś, z kim trudno ci się porozumieć? Co możesz zrobić, by pogodzić się z tą osobą? Módl się w nadchodzącym tygodniu, by Bóg wskazał ci sposób pojednania z tą osobą.
2. W nadchodzącym tygodniu proś Boga, by pomógł ci być czyniącym pokój, ambasadorem dobrej woli i przekazicielem błogosławieństwa umacniającym jedność, o którą Jezus modlił się w J 17.